

ပြည်နယ်စာပေ

မာယာဘုံ

ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးပေါ်က ထနောင်းပင်နှင့် ကတုံးဇရပ်ကလေး
သို့ အေးမတို့ ရောက်တော့ နံနက်ဝေလီဝေလင်း၊ မိုးပင် စင်စင်မလင်းတ
တ်သေး။

ကတုံးဇရပ်ဆိုသည့်အတိုင်း ဇရပ်က အမိုးမရှိ၊ အရွက်စိပ်စိပ်က
လေးတွေ ဖြာယှက်သည့် ထနောင်းပင်အောက်တွင် နှောသားတိုင် လေး
တိုင်ထူကာ နှောသားကြမ်းပြင် ခင်းထားသည့် ဇရပ်အိုးကလေးဖြစ်သ
ည် ။ ပထမတုန်းက သွပ်မိုး၊ အဖီလေးဘက်ချ အဓိကဇရပ်ကြီးဖြစ်သည်
။ သို့ရာတွင် ခေတ်တွေ မည်မျှ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည် မသိ၊ ယခုတော့ အိုမ
င်းဟောင်းနွမ်းနေပြီ။ အမိုးသွပ် များ လည်း မရှိတော့၊ ပျဉ်ကာများ လ
ည်း မရှိတော့၊ အဖီလေးဘက်က တိုင်များ လည်း မရှိတော့။ အလယ်
ကောင်က ကြမ်းခင်းထားသည့် ခင်တမ်းငုတ်တိုသာ ကျန်သည် ။ အေးမ
လူဖြစ်လာကတည်းက သည် ဇရပ်ကို ကတုံးဇရပ်အဖြစ် တွေ့ခဲ့ရသည်
။

ထနောင်းပင်ခြေရင်းတွင် အုတ်ရေအိုးစင်တစ်ခုရှိသည် ။ အုတ်ပလ္လ
င်ပေါ်တွင် ဟောင်းနွမ်း၍ အရောင်အဆင်းမဲ့နေသည့် ပုခန်းကြီး အိုးနှစ်
လုံးတင်ထားသည် ။ အဖုံးအကာမရှိ။ ရေအိုးတစ်လုံးပေါ်တွင် ဝါးရိုးတပ်
ရေမှုတ်ဟောင်းကလေးတစ်လုံး ကန့်လန့်ဖြတ် တင်ထားသည် ။

ကတုံးဇရပ်ရှေ့ ပေတစ်ရာရောက်တော့ ထွန်စက်က တောင်စူးစူးသို့
လှည့်၍ ရပ်သည် ။ ထွန်စက်နောက်တွဲ ပက်လက်ထဲတွင် ခရီးကြွစီးလို

က်သူတွေ ပြည့်နေသည် ။ ခံတောင်းတွေ၊ ခြင်းတောင်းတွေ၊ အိတ်တွေ အပြည့်တင်ထားသည် ။ အေးမတို့ လလသသက ဝယ်ထားသည့် လယ် ထွန်စက်ဖြစ်သည် ။ သူတို့ ရွာဘက်တွင် လယ်မရှိ၊ ယာခင်းသာရှိသည် ။ လယ်မရှိသဖြင့် လယ်ထွန်စက်က လယ်မထွန်နိုင်။ လယ်မထွန်နိုင်၍ ယာထွန်နိုင်သလောက်ဆိုတော့ ယာလည်း ကောင်းကောင်း ထွန်၍ မဖြစ်။ အေးမတို့ ရွာတစ်ဝိုက်က ယာခင်းများ ထဲတွင် ထန်းတောတွေရှိသည် ။ ထန်းပင်တွေ ကြားထဲတွင် ထွန်စက်မောင်းရသည် က ခက်သည် ။ အချိန်ကုန်သည် ။ လယ်ထွန်စက်က ကျသည့် ဆီများက မြေဩဇာ တုံးစေသည် ဟု တောင်သူများ အယူရှိကြသည် ။ ထို့ကြောင့် ယာလည်း မထွန်နိုင်။

တစ်ခုတော့ ကောင်းသည် ။ သူတို့ ရွာ၍ ထွန်စက်တစ်စီးရှိသဖြင့် အသွားရ အလာရ လွယ်သည် ။ ရွာနီးချုပ်စပ် သွားလိုလျှင် လှည်းငှားဖို့ မလို၊ လယ်ထွန်စက်ဖြင့် လိုက်နိုင်သည် ။ ပိုက်ဆံလည်း အကုန်သက်သာသည် ။ အချိန်လည်း မြန်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ ခရီးကြိုလျှင် ပုလဲ၊ ယင်းမာပင်၊ ညောင်ပင်ကြီးဆိပ် စသည့် ယမားမြောက်ဘက်က မြို့များ သို့ လိုက်နိုင်သည် ။ ထို့ကြောင့် ထွန်စက်ကို အေးမတို့ ရွာက သဘောကျသည် ။

‘ဟေ့ အေးမ ကတုံးဇရပ်မှာ ဆင်းမယ်ဆို၊ ဘာငေးနေတာလဲ’

လယ်ထွန်စက်မောင်းသည့် ကိုတင်ထွန်းက စက်မရပ်ဘဲ နောက်သို့ လှည့်အော်သည် ။

‘ဟောတော့’

အေးမက လျှာကလေး တစ်လစ်ထုတ်ကာ နောက်တွဲပက်လက်နောက်မြီးမှ ခုန်ချလိုက်သည် ။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တင်ပါးကို ဖုတ်ခါသည် ။

လက်တစ်ဖက်က အဝတ်အစားထည့်သည့် ပင်း(န်)အင် တံဆိပ်တုရိုက်
အပေါ်စား လက်ဆွဲအိတ်ကလေးကို ဆွဲထားသည်။ တက်ထရူနီ လိမ္မော်
ရောင်အင်္ကျီနှင့် ထမီကို ဆင်တူဝတ်ထားသည်။ နွမ်းစပြုနေပြီ။

‘ကိုတင်ထွန်းကြီး ထုံးစံအတိုင်းနော်...’

အေးမက ပလပ်စတစ် လက်ကိုင်အိတ်ကလေးမှ ဇစ်ကို ဆွဲကာ ပြား
ငါးဆယ်ထုတ်သည်။

‘ဘာထုံးစံအတိုင်းလဲ...’

‘လူခ ပြားငါးဆယ်ဆို တော်ရောပေါ့...’

‘အံ့မယ် နင့်ပဲအိတ် သုံးအိတ်အတွက်ကော’

‘ပဲအိတ် သုံးအိတ်က အလကား ပဲတင်းပေါ့’

အေးမက ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့် ပြောသည်။

‘ဘာ အလကား ပဲတင်းလဲ၊ နင်တို့ ပဲကျတော့ အလကားပေးလို့ လား
၊ မရဘူး၊ တစ်အိတ်တစ်ကျပ်နဲ့ သုံးကျပ်ပေး၊ လူခ လျှော့လိုက်မယ်’

လယ်ထွန်စက်သံကြောင့် ကိုတင်ထွန်းက ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်သ
ည်။ ကိုတင်ထွန်းက သဘောကောင်းသည်။ အေးမထက် ဆယ်နှစ်
လောက်ကြီးသည်။ လယ်ထွန်စက်မောင်းသင်တန်းဆင်းပြီး ရွာက လ
လသသ လယ်ထွန်စက်ကို မောင်းနေသည်။ သူ့အသားက နေလောင်
ထားသဖြင့် ခပ်ညိုညို၊ မျက်လုံးမှေးမှေး၊ ခပ်ဝဝ၊ စစ်ရှပ်အင်္ကျီစိမ်းဟော
င်း၊ နှစ်ခြောက်ဆယ် ချည်လုံချည်ကို ဝတ်ထားပြီး ခေါင်းပေါ်တွင် စစ်ဦး
ထုပ်ဟောင်းတစ်လုံး ဆောင်းထားသည်။ ကွမ်းစားသဖြင့် သူ့သွားများ
က မည်းနက်နေသည်။

‘ဟင့်အင်း ပေးနိုင်ဘူး၊ ရော့- တစ်ကျပ်ခွဲပဲယူ၊ အိတ်တွေလဲ ချပေးဦး
တော့’

အေးမက ကျပ်တန်ဟောင်းလေး တစ်ရွက်ကို
နောက်ထပ်ပေးလိုက်ပြီး ထွန်စက်နောက်မြီးဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ ။

‘သေလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ပိုက်ဆံကျတော့လဲ အပြည့်မပေးဘူး၊ ပဲအိတ်
တွေလဲ ထမ်းပေးရသေး၊ ဗို့ နောက်ကလူတွေ ပဲအိတ်တွေ
ချပေးလိုက်ကြစမ်း ဗျာ ကြာတယ်၊ ရေစကြိုရောက်အောင် သွားရမှာ ၊
နောက်ကျနေလိမ့်မယ်’

‘ဘယ်အိတ်တွေလ’

‘ကုလားပဲအိတ် သုံးအိတ်ဗျာ၊ မြန်မြန်၊ မြန်မြန်’

နောက်တွဲပေါ်က လူသုံးလေးဦးက ပဲအိတ်ကြီးများကို အောက်သို့ တွ
န်းချလိုက်ကြသည်။ ။ ကုလားပဲအိတ်များက နှစ်တင်းဝင်အိတ် သုံးအိတ်၊
စုစုပေါင်း ခြောက်တင်းရှိသည်။ ။

‘ဒါပဲလား’

‘ဟုတ်တယ်တော့၊ အဲလေ မဟုတ်ဘူး တော့’

စက်သံကြောင့် အေးမက ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောသည်။ ။ သူ့စကားကို
သဘောကျ၍ ထွန်စက်ပေါ်က လူများက ရယ်ကြသည်။ ။

‘ဘာဟုတ်တယ်- မဟုတ်ဘူး လဲ၊ ဘာကျန်သေးသလဲ’

‘ယိုးဒယား ပလပ်စတစ်ခြင်းတစ်လုံး၊ ပြီးတော့ အိပ်ရာလိပ်၊ အိပ်ရာ
လိပ်က အရေးကြီးတယ်နော့’

ထွန်စက်ပေါ်မှ ပလပ်စတစ်ခြင်းတောင်းအနီ တစ်လုံးကျလာသည်။ ။

ပလပ်စတစ်ခြင်းတောင်းထဲတွင် တိုလီမိုလီပစ္စည်းတွေ ပါသည် ။
ထမင်းထည့်ထားသည့် သတ္တုလက်ဆွဲချိုင့် တစ်လုံး၊ ရေပုလင်း တစ်ပုလင်း၊ ကာတွန်းစာအုပ် နှစ်အုပ် သုံးအုပ်၊ ထန်းလျက်ထုပ် တစ်ထုပ်၊ ဓာတ်ဗူး အသစ်စက်စက် တစ်လုံး။

အိပ်ရာလိပ်က မြေကြီးပေါ်သို့ ဘုတ်ကနဲ ကျလာသည် ။ မိုးကာဖျင်
အဟောင်းကို ကြိုးနှင့်စည်းထားသည့် ခပ်ကျစ်ကျစ် အိပ်ရာလိပ်ကလေး
။

‘ဒါပဲလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပဲ။ ကျေးဇူးပဲ ကိုတင်ထွန်းကြီး’

အေးမက လယ်ထွန်စက်နောက်တွဲဘီးကို ကိုင်၍ ကိုတင်ထွန်းကို
လှမ်းနှုတ်ဆက်သည် ။ လယ်ထွန်စက်ဘီးတွင် နွားချေးတွေ ပေနေသဖြင့်
ကိုင်မိသည် တွင် အေးမက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြသည် ။ ကိုတင်ထွန်းက ရှေ့
ထိုင်ခုံမှ နေ၍ သူ့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ရယ်နေသည် ။

‘အေးမ ငါ့ထွန်စက်ဘီးမှာ နွားချေးတွေ ပေနေတာ မြင်တယ် မဟုတ်
လား’

‘မြင်တာပေါ့တော’

‘အောင်မြင်ရင် ကြပ်ကြပ် သတိထား’

ကိုတင်ထွန်းက ထွန်စက်ဘီးကို မေးငေါ့ပြသည် ။ လည်လွန်းသည့်
ဘီး ချေးသင့်တတ်သည် ဟု ကိုတင်ထွန်း ပြောလိုပုံရသည် ။ အေးမက
လည်း နားလည်လိုက်သည် ။

‘မမြင်လို့ ကိုင်မိတာပေါ့တော့၊ အသေကောင်ကြီး ဟွန်း’

အေးမက နှုတ်ခမ်းစုသည် ။ ကိုတင်ထွန်းက တဟားဟား ရယ်ရင်း
လယ်ထွန်စက်ကို ဂီယာသွင်းလိုက်သည် ။ လယ်ထွန်စက်သည် လင်းက
တောပေတစ်ရာအတိုင်း တောင်စူးစူးသို့ မောင်းထွက်သည် ။

ထွန်စက်သံနှင့် ထွန်စက်ပေါ်မှ ရယ်သံများ သည် ဖုံလုံးများ ထဲတွင်
ပျောက်သွားသည် ။

နံနက်ဆည်းဆာ နေခြည်နုများ ဖြာကျလာကြပြီ။ ယာမြေက နီနီရဲ
ရဲ။ သစ်ပင်တွေက စိမ်းစိမ်းမြမြ။ နွေဦးလေပြေက သင်းသင်းပျံ့ပျံ့။ ထ
နောင်းပင်ပေါ်က ချိုးငှက်က တေးသံနွဲ့နွဲ့။

ကားကြိုကို မည်မျှကြာအောင် စောင့်ရမည် မသိ။ ပခုက္ကူ ရေစကြို
ဘက်မှ လာသော ခရီးသည် တင် လော်ရီကြီးများကို မမီတော့။ စော
စောက ဖြတ်သွားကြပြီ။ အရပ်ကားကို မမီလျှင် ကားကြိုကို စောင့်ရ
တော့မည်။ သည် လမ်းတစ်ဝိုက်တွင် ‘ဟီးနီး’ ဟု သူတို့ အရပ်က ခေါ်သ
ည့် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးဌာနက ကားကြီးများ ၊ ‘ခေါင်းဝါ’ ဟု ခေါ်ကြသည့်
ကလသဖက အီဆူရူးကားကြီးများ ၊ ‘ဂျီအမ်စီ’ဟု ခေါ်သော ဆောက်လု
ပ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းက ကားကြီးများ မကြာခဏ ဖြတ်တတ်သည် ။
လက်ပြလျှင် ရပ်ပေးသည် ။ သဘောကောင်းသည့် ဒရိုင်ဘာနှင့် တွေ့လျှ
င် အလကား တင်သွားသည် ။ သဘောမကောင်းလျှင်လည်း မှုစရာမရှိ။
လက်ဖက်ရည်ဖိုးလေး နည်းနည်းပါးပါး ပေးလိုက်လျှင် လိုက်နိုင်သည် ။
ရော့ပတ္တမြား ရော့နဂါး။ ဘာမျှ အားနာစရာ မလို။

အေးမက အိပ်ရာလိပ်ကို သယ်ကာ ကတုံးဇရပ်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်သ
ည် ။

အေးမ သည် လမ်းကို အခါခါ အခေါက်ခေါက် ရောက်ဖူးပြီ။ ဘာမျှ
စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစရာ မရှိ။ မရောက်ဘူးသည့် အရပ်သို့ ခရီးသွားရသလို
သဲထိတ်ရင်ဖိုစရာ ဘာမျှ မရှိ၊ ကတုံးဇရပ်ကလေးပေါ်တွင် သူတစ်ယော
က်တည်း ထိုင်နေ၍ လည်း ဘာမျှ စိုးရိမ်ဖွယ်မရှိ။ သည် ကတုံးဇရပ်ကို
အေးမ အခေါက်ခေါက် ရောက်ဖူးလှပြီ။ နားဖူးလှပြီ။ သူတို့ ရွာက လင်း
ကတော ပေတစ်ရာဟု ခေါ်သော ပခုက္ကူ-မုံရွာ ကားလမ်းမကြီးအတွင်း

ဘက် တခေါ်သာသာလောက် ဝင်ရသည် ။ ယင်းမာပင်၊ ညောင်ပင်ကြီး၊ ဆားထုံ၊ ဆားလင်း၊ ပုလဲ၊ မင်းတိုင်ပင်စသည့် ယမားချောင်း မြောက်ဘက်က ငါးရက်တစ်ဈေး မြို့များ သို့ သွားလိုလျှင် လမ်းဆုံက ကတုံးဇရပ်ကလေးသို့ လာရသည် ။ ဘယ်သွားသွား သည် ကတုံးဇရပ်ကို ထွက်၍ ကားစောင့်ရမည်။ ဘယ်ကပြန်ပြန် ကတုံးဇရပ်လေးတွင် ဆင်းရမည်။

ကြာတော့ သူ့လက်ဖဝါးအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိသလို၊ သည် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်ကိုလည်း အေးမ ကောင်းကောင်း သိနေပြီ။ ဘာမျှ ကြောက်စရာမရှိ။

ကားသံ ကြားရသဖြင့် အေးမ ဝမ်းသာသွားသည် ။ သို့ရာတွင် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ ကားသံက တောင်ဘက်မှ မဟုတ်။ ယမားချောင်း မြောက်ဘက်ကမ်းမှ ဖြစ်သည် ။ ခဏကြာတော့ လူအပြည့်တင်ထားသည့် လော်ရီကားတစ်စီး ယမားချောင်းထဲသို့ ဖုတ်တထောင်းထောင်းဖြင့် တအိအိ ဆင်းလာသည် ။

အေးမက ကားဆီသို့ မျှော်ကြည့်သည် ။ သူသွားရမည့် ခရီးက ယမား မြောက်ဘက်။ ယခုကားက ယမားတောင်ဘက်သို့ တက်လာသောကား ဖြစ်သည် ။ အေးမနှင့် ဘာမျှမဆိုင်။ သို့ရာတွင် ရွာက လူတွေများ ပါမည်လောဟု မျှော်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

ကားက ချောင်းပြင်က ကြက်သွန်ခင်းတွေကြားထဲတွင် ကွေ့ကောက်သွားသော လမ်းအတိုင်း တလှုပ်လှုပ် လာနေသည် ။ သဲပြင်ကြီးထဲတွင် တပျိုးပျိုးအော်ကာ မနည်းရုန်းနေရသည် ။ မနိုင်ဝန်ကို ထမ်းနေရသည့် သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင် အော်သည့်နှယ် သူ့အော်သံက သနားစရာပင် ကောင်းသေးသည် ။ ရေစကြိုဖက်က လော်ရီကား ဖြစ်သည် ။ သူတို့ ရွာက လူတစ်ယောက်မျှ မပါ။ ကားဖြတ်သွားတော့ တက်ထရွန်အင်္ကျီ

တက်ထရွန်ထမီဆင်တူနှင့် ဇရပ်ငုတ်တိုပေါ်တွင် ထိုင်နေသော အေးမ
ကို နောက်ပြောင်သွားကြသည်။ ။

‘ခင်သန်းနုကွ၊ တင်တင်ညိုက’

အေးမက နှုတ်ခမ်းစုပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေလိုက်သည်။ ။ ကားသံ
နှင့် ရယ်သံများ သည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားကြသည်။ ။

ကားအော်သံနှင့် ရယ်သံပျောက်တော့ ထနောင်းပင်ပေါ်က ချိုးကူသံ
ပေါ်လာပြန်သည်။ ။

အေးမ ယမားချောင်းကို ငေးကြည့်သည်။ ။

မိုးတွင်းဆိုလျှင် ယမားသည် ကြောက်စရာကောင်းသည်။ ။ ချောင်းပြ
င်က ကျယ်သည်။ ။ တချို့ နေရာများ တွင် နှစ်မိုင်နီးပါးလောက် ရှိမည်။
မိုးမှုန်ချိန်တွင် ကမ်းတစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်ကို ပျပျမျှသာ မြင်ရသည်။ ။ မိုး
တွင်းချောင်းကျလာချိန်၌ လှိုင်းလုံးများက မြွေဟောက်အကောင်ပေါင်း
များ စွာ ပါးပျဉ်းထောင်၍ ပြေးလာသလို တအုန်းအုန်း အော်မြည်လိမ့်ဆ
င်းလာတတ်သည်။ ။ လှိုင်းထပ်၍ ကျလျှင် ရေသည် အဟု န်ပြင်းစွာ စီး
ကာ တွေ့သမျှကို တိုက်စားသွားသည်။ ။ ပုံတောင်ပုံညာဘက်တွင် မိုးကြီး
သည် နှင့် ချောင်းရေသည် ထန်းတဖျားသာသာ မြင့်သော ကမ်းပါးစော
က်တွေအထိ ပြည့်မောက်လျှံတက်ကာ ကုန်းပေါ်က လူနေအိမ်ခြေ၊ စိုက်
ခင်းပျိုးခင်းတို့ ကို ဖျက်ဆီးဝါးမျိုသွားသည်။ ။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ကြီးတ
စ်ကောင် လောဘတကြီးနှင့် ကျင်းထဲမှ ခုန်လှမ်း၍ ဟပ်လိုက်ပုံမျိုးနှင့်
တူသည်။ ။ ပုံတောင်ပုံညာ ချင်းတွင်းတစ်လျှောက် စီးလာရာ လမ်းတစ်
လျှောက်တွင် ချောင်းငယ်လျှိုငယ် များ စွာတို့ ပေါင်းဆုံစီးဝင်သောကြော
င့် သည် မျှ အရှိန်ပြင်းသလော မဆိုနိုင်။

ယမားကို ဖြတ်တော့မည်ဆိုလျှင် ချောင်းညာ၊ ပုံတောင် ပုံညာဘက်

က မိုးရိပ်မိုးခြေကို လှမ်းကြည့်ရသည် ။ ပုံတောင်ပုံညာဘက်တွင် မိုးညိုလျှင် ယမားကို ဖြတ်မကူးလေနှင့်တော့။ ချောင်းလယ်ရေစီးတွင် မျောပါမည်မှာ သေချာသည် ။ ဖြတ်ကူးရာ နေရာတွင် မိုးသည်းနေသော်လည်း ချောင်းရေမလာ။ သို့ရာတွင် ပုံတောင်ပုံညာတွင် မိုးညိုပြီဆိုလျှင်တော့ ချောင်းရေတွေ ဝါးလုံးထိုး စီးလိမ့်ဆင်းလာတတ်သည် ။ ယမားချောင်းရေကို မည်သည့်ကားမျှ ပြေးမလွတ်။

ယမားသည် လူပေါင်းများစွာ၊ လှည်းပေါင်းများစွာ၊ ကွဲနွားပေါင်းများစွာ၊ မော်တော်ကားပေါင်းများစွာကို စားသောက်ဝါးမျှခဲ့ဖူးပြီ။

ပခုက္ကူ၊ ရေစကြို၊ မြိုင်ဘက်မှ ကားသမားများက ယမားကို ကြောက်ကြသည် ။ ယမားက မာယာများ သည် ။ မထင်ဘဲလည်း ချောင်းရေတွေ ဒလဟောလိမ့်ဆင်းလာတတ်သည် ။ ထင်လျက်နှင့်လည်း ချောင်းရေဆို၍ တစ်စက်မျှမရှိ။ သဲပြင်ကြီးအတိ။

ယမားချောင်းက ပုံတောင်ပုံညာတွင် အဖျားခံပြီး ချင်းတွင်းသို့ စီးဝင်သည် ။ ယမား၏ တောင်ဘက်ကို ပခန်းနယ်၊ မြောက်ဘက်ကို ဗဂျီ (ဗန့်ဂျီ)နယ် ဟု ရှေးလူကြီးများ ခေါ်သံ အေးမ ကြားဖူးသည် ။

သည် ချောင်းပြင်ကျယ်ကြီးကို ယမားဟု ဘာကြောင့်ခေါ်မှန်း အေးမမသိ။ ရေစီးအဟု န် ကြီးမားသောကြောင့် ရေမားခေါ်ကြောင်း၊ ကာလရွေ့လျောသည် တွင် ယမား ဖြစ်လာကြောင်းဖြင့် ပြောကြသည် ။ မည်သည် ကြောင့် ခေါ်ခေါ် ယမားချောင်း ရေအဟု န် ကြီးမားကြောင်းကိုတော့ အေးမ ကောင်းကောင်း သိသည် ။ သူငယ်ငယ် ဆယ်နှစ်သမီး အရွယ်ကောင်းတုန်းက ညီမငယ် တိုးမနှင့် အတူ ယမားချောင်းစပ်တွင် ဆူးပုပ်ရွက်ခူးအပြန်၊ ချောင်းလုံးပြည့် ချောင်းကျသဖြင့် တိုးမတစ်ယော

က် ယမားချောင်းရေနှင့် မျောပါခဲ့ရပုံကို အေးမ မမေ့။ သည် တုန်းက ကံ ကြီး၍ ညီမငယ် တိုးမ မသေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ယမား၏ အကြောင်းကို အေးမ နှောကြေးနေအောင် သိသည် ။ ထိုမျှမက အေးမက ယမားချောင်း ကမ်းဘေးတွင် မွေးဖွားခဲ့သူ မဟုတ်လော။ သူ့အဘိုးအဘွားသည် လည်း ယမားချောင်းဘေးတွင် ကြီးပြင်း မွေးဖွား ကာ ခေါင်းချသွားခဲ့ကြသည် မဟုတ်လော။ သူ့အမေသည် လည်း ပခန်း ဗဂျီနယ်စပ်က ယမားချောင်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့သူ မဟုတ် လော။

အဖေကကော...

အဖေ့အကြောင်းကိုတော့ အေးမ ကောင်းကောင်း မသိ။ တွေးလည်း မတွေးချင်။ တွေးလိုက်တိုင်း အဖေ့ကို စိတ်နာသည် ။ အေးမ သိသလော က်မှာ အဖေက တစ်နယ် လှော်ကားဘက်မှ ဖြစ်သည် ။ အေးမတို့ ရွာထဲ ရောက်လာကာ အမေနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည် ။ ကျေးရွာ ကာကွယ်ရေး အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် ။ အရက်သောက်သည် ။ ဖဲရိုက်သည် ။ မိန်းမတွေ မှီလိုပေါက်အောင် ယူသည် ။ ဓားပြတိုက်သည် ။ လက်နက် အားကိုးဖြင့် ဗဂျီတစ်ရိုးတွင် တစ်ဗိုလ် တစ်မင်းလုပ်ခဲ့သည် ။ အေးမ သုံး နှစ်အရွယ်၊ တိုးမ အခါလည် မရှိတရှိတွင် လူသတ်မှုဖြင့် ထောင်ကျသွား သည် ။ သည် ကတည်းက အေးမ အဖေ့ကို မတွေ့တော့ အဖေ့ရုပ်ပုံကို လည်း မမှတ်မိတော့။ အသားညိုညို အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ မေးရိုး လေးထောင့်ကြီးတော့ မှတ်မိသလိုလိုရှိသည် ။ အေးမ မှတ်မိသ လောက် အဖေက ဒေါသလည်း ကြီးသည် ။ သူ့ဒေါသက ယမားချောင်း ရေအဟု န်လို ပြင်းထန်းသည် ။ သူ့စိတ်က ယမားလို လျှို့ဝှက်ဆန်းကြ ယ်သည် ။ အသိရခက်သည် ။ အမေကတော့ အဖေသေပြီဟု သဘော ထားလိုက်သည် ။ အဖေ့အကြောင်း မေးလျှင် မကြိုက်။ အော်ငေါက်ပစ်

တတ်သည် ။ ထို့ကြောင့် အဖေအကြောင်းကို အေးမ သည် ထက်ဘာမျှ ပိုမသိ။ သိလည်း မသိချင်တော့ သိရသလောက်ပင်လျှင် အဖေသတင်း က သင်းလှပြီ။

အေးမ တွေးနေတုန်း လင်းကတော ပေတစ်ရာဘက်ဆီမှ ကားတစ် စီးလာနေသည် ကို မြင်ရသည် ။ အေးမ ကတုံးဇရပ်ပေါ်က ခုန်ဆင်း၍ လက်ပြသည် ။ ကားက ကလသဖဟု ခေါ်သော လမ်းပန်းဆက်သွယ် ရေးဌာနက အီဆူဇူးကား။ ခေါင်းဝါကြီး။

ကားက လေဘရိတ်သံ ရှူးကနဲပေး၍ ထိုးရပ်ကာ ရှေ့ခန်းက ဒရိုင် ဘာက ခေါင်းပြုထွက်လာသည် ။ ကားက ဘာပစ္စည်းမျှ မပါ။ ဝန်ပေါ့ဖြ စ်သည် ။

‘ဘယ်လဲ’

‘ညောင်ပင်ကြီးဆိပ်ကိုပါ’

ဒရိုင်ဘာ မျက်လုံးများက လမ်းဘေးတွင် ချထားသည့် အိတ်သုံးအိ တ်ဆီသို့ တစ်ချက်ရောက်သွားပြီး အေးမ မျက်လုံးများ ဆီသို့ ပြန်ရောက် လာသည် ။

‘ဘာတွေလဲ’

‘ကုလားပဲအိတ်တွေပါရှင်၊ သုံးအိတ်တည်းပါနော်’

‘မအားဘူး၊ နောက်ကားမှ လိုက်’

ဘာမျှ ပြန်မပြောလိုက်နိုင်။ ကားက ဂျူးခနဲ မြည်ကာ ဆောင့်ထွက် သွားသည် ။ ဒရိုင်ဘာကို အေးမစိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲမိသည် ။ ကိုတင်ထွန်းကြီးလို သဘောကောင်းသည့် ဒရိုင်ဘာမျိုးတွေလျှင် မည်မျှ ကောင်းမည်နည်းဟု အေးမ တောင့်တမိသည် ။

မတတ်နိုင်။

ကတုံးဇရပ်ပေါ်တွင် အေးမ ပြန်ထိုင်သည် ။ ‘ခေါင်းဝါ’ကြီးက က
မားချောင်းထဲသို့ ဆင်းသွားပြီ။

ယခုတော့လည်း ယမားသည် လှနေသည် ။

နွေဦး၏ မြူပြာပြာပဝါပါးကို လွမ်းခြုံထားသဖြင့် ယမားသည် မှုန်ရီ မှိုင်းနေသည် ။ နောက်ဘက် ပုံတောင် ပုံညာ တောင်တန်းသည် မြူခိုးနှင့် ဝိုးဝါးထွေးယှက်ကာ မှုန်ဝါးနေသည် ။ ကြက်သွန်ခင်းများက ချောင်းပြင်နှင့် အမျှ ကျယ်ပြန့်ရှည်လျားသည် ။ မြကော်ဇောကွက်ပေါ် နေသည့် ကြက်သွန်ခင်းများ ပေါ်သို့ နေခြည်နုနုက ဖြာကျနေသည် ။ ကြက်သွန်ခင်းများ ထဲက ရေတွင်းများ တွင် မောင်းလက်ကြီးများ ဆင်ထားသည် ။ တချို့ ကြက်သွန်ခင်းများ တွင် ရေလောင်းသူတွေ ရောက်ကုန်ကြပြီ။ မောင်းလက်ကြီးများက နွေဦးနံနက်ဆည်းဆာ ကောင်းကင်ကို ခေါင်းညိတ်ပြကြသည် ။ တကျိကျိ မြည်သံဖြင့် နှုတ်ဆက်ကြသည် ။ မြောက်ဘက် ကမ်းပါးတောစပ်မှ ဘုတ်အီသံကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားရသည် ။ မိုးတွင်းတွင် ဒေါသဟု နံ ပြင်းထန်သော ယမားချောင်းသည် သည် ချောင်းပြင်ကြီးဟု ပင် ယုံနိုင်စရာမရှိ။ ဪ သည် လိုကျတော့လည်း ယမားက ချစ်စရာအကောင်းသား။

ကမားတစ်ဝိုက်တွင် အေးမ အလုပ်စုံ လုပ်ခဲ့ဖူးပြီ။ မြေပဲပေါ်ချိန်တွင် ပဲဖော်လည်း လိုက်ခဲ့ဖူးပြီ။ ငရုတ်လည်း ဆွတ်ခဲ့ဖူးပြီ။ ကြက်သွန်ခင်းတွေ မြင်တော့ ကြက်သွန်ခင်းတွေ ရေလောင်းခဲ့ရသည် ကို အမှတ်ရသည် ။ ကြက်သွန်ဥဖော်ခဲ့ရသည် ကို သတိရသည် ။ သူများ ကြက်သွန်ခင်းတွင် အငှားလိုက်၍ ရေလောင်းရခြင်းဖြစ်သည် ။

အေးမ ရေလောင်းရသည့် ကြက်သွန်ခင်းက ဆယ်ခင်းလောက်ရှိမည်။ ကြက်သွန်ခင်းပတ်လည်တွင် ရေလွှတ်ပေါက်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး နောက်တစ်ခင်းက ရေလွှတ်ပေါက်ကို ဖွင့်ရပြန်သည်။ ။ အလုပ်က ပင်ပန်းသည်။ ။ မောင်းတက်ကြီးတွေကို ဆွဲ၍ ရေလောင်းရသည့် အလုပ်ကြမ်းဖြစ်သဖြင့် ဖျားနာလျှင် မခံနိုင်အောင် ကိုယ်လက်တွေ ကိုက်ခဲနာကျင်သည်။ ။ ပင်ပန်းသည် ကို အေးမ မကြောက်။ ပင်ပန်းသည့် အလုပ်မျိုးကို အေးမ လုပ်နိုင်သည်။ ။ လုပ်လည်း လုပ်ခဲ့ဖူးပြီ။ သို့ရာတွင် ကြက်သွန်ခင်း ရေလောင်းရသည့် အလုပ်က လက်ဝင်သည်။ ။ အချိန်ကြာသည်။ ။ ဤသည်ကိုတော့ အေးမ သည်းမခံနိုင်။ ထန်းလုံးမြောင်းထဲသို့ ရေလောင်းထည့်သည့်အခါတွင် ရေက ထန်းလုံးမြောင်းမှ မြေမြောင်းထဲသို့ စီးသွားသည်။ ။ မြေမြောင်းထဲတွင် အချိန်အတော်ကြာ စီးသွားပြီးမှ လိုသည့် ရေလွှတ်ပေါက်က တစ်ဆင့် ကြက်သွန်ခင်းထဲသို့ စီးဝင်သည်။ ။ သည် ကြားထဲ အောက်က သဲမြေက ရေကို နှုတ်ယူထားလိုက်သဖြင့် ရေတစ်ပုံးအပြည့်လောင်းလျှင် ပုံးတစ်ဝက်လောက်သာ ကြက်သွန်ခင်းထဲသို့ ရောက်သည်။ ။ သည် နည်းဖြင့် တွက်ပါက ကြက်သွန်တစ်ခင်း အတွက် ရေပုံးငါးဆယ်လောင်းလိုလျှင် ရေပုံးတစ်ရာ ဆွဲရမည်။

သည် တော့ အေးမ စိတ်တိုသည်။ ။

စင်စစ် သစ်ပင်စိုက်ရသည့် အလုပ်သည် အေးမနှင့် မကိုက်၊ သစ်ပင်စိုက်သူက စိတ်ရှည်ရသည်။ ။ အပင်ဖျိုးရသည်။ ။ ရေလောင်းရသည်။ ။ ပိုးကျမကျ ဂရုစိုက်ရသည်။ ။ ကြက်သွန်ဖော်ရသည် က စိတ်ရှည်ရသည်။ ။

အေးမက စိတ်မြန်သည်။ ။ စိတ်ဆတ်သည်။ ။ အလုပ်တစ်ခုကို ကြာရှည်ကြာမြော စောင့်လုပ်မနေချင်။ ။ အပြီးသတ်အောင် တစ်ခါတည်း ဆက်တိုက် လုပ်ချလိုက်ချင်သည်။ ။ မောသည် ပန်းသည် က အရေးမဟုတ်။

အလုပ်ပြီးတော့မှ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နေချင်သည်။ ။

အမေက ကြက်သွန်ခင်း အငှားရေလောင်းလိုက်ခိုင်းတော့ သားအမိ နှစ်ယောက် စကားများ ရသည်။ ။ ဝင်ငွေလည်း ရအောင် စိတ်မလေ အောင် အမေက ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ။ လုပ်ခလည်း မက်လောက်စရာ မရှိ။ ကြက်သွန် တစ်ရာသီလုံး လုပ်ပါက ငွေလေးတစ်ရာလောက်ရသည်။ ။ ခုခေတ်တွင် ငွေတစ်ရာသည် ဘာမျှ မဖြစ်လောက်။ တက်ထရွန်အကျ.. ထမီ တစ်စင်စာလောက်သာ ရှိသည်။ ။ အေးမက မလုပ်ချင်ဟု ခါးခါးသီးသီး ငြင်းတော့ အမေက စိတ်ဆိုးသည်။ ။ ငိုလား ရယ်လား လုပ်သည်။ ။ အေးမကို စကားမပြောဘဲနေသည်။ ။ အေးမက စိတ်ကြီးသူဖြစ်သည်။ ။ အမေက စကားမပြောတော့ အေးမကလည်း စိတ်ကောက်၍ စကားမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။ ။

သည် အတောအတွင်း ဘာလုပ်မည်နည်းဟု အေးမ စဉ်းစားသည်။ ။ အလုပ်တစ်ခုတော့ လုပ်ရမည်။ အမေကလည်း မကျန်းမာ။ ကျန်းမာ၍ အလုပ်လုပ်နိုင်သည့် တိုင်အောင် အမေ့လုပ်စာက သည် ခေတ်တွင် မစားလောက်။ ဘာလုပ်မည်နည်းဟု စဉ်းစားသောအခါ အေးမ မစဉ်းစားတတ်။ သူ့ပညာက စကောစက။ ဘာမှ လုပ်မဖြစ်။

သူငယ်ငယ်ကတော့ ဘာမျှ စဉ်းစားစရာမရှိ။ တာဝန်လည်း မရှိ။ အဖေမရှိသည့်တိုင်၊ အမေက ကြက်မကြီး ကြက်ကလေးကို အမှိုက်ပုံယက်ကျွေးသလို အမေက ရတတ်သမျှ ရှာဖွေကျွေးသည်။ ။ အမေက ဆားထုံး၊ ဆားလင်းကြီး၊ မင်းတိုင်ပင်၊ ပုလဲ၊ ညောင်ပင်ကြီး စသည့် ယမားမြောက်ဘက်က ငါးရက်တစ်ဈေးသို့ လိုက်၍ ကုန်စီမ်းရောင်းသည်။ ။ အေးမကို ရွာအလယ်တန်းကျောင်းမှာ ထားခဲ့သည်။ ။ အမေက သူ့သမီးကို သူ့လို ဈေးတောင်း ခေါင်းရွက်အဖြစ်မျိုးသို့ မရောက်စေချင်။

အေးမ သတ္တမတန်းအောင်သည့်နှစ်တွင် သူတို့ ရွာသို့ မုံရွာမှ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူတစ်သိုက် နွေရာသီ လုပ်အားပေးရင်း စီးပွားရေးစစ်တမ်းကောက်ရန် ရောက်လာကြသည်။ ။ အမေ၏စီးပွားရေး အခြေအနေကို စစ်တမ်းကောက်ရင်း အမေ့ကို သနားသွားကြသည်။ သူတို့ ထဲမှ နွဲ့နွဲ့ရီက အေးမကို ကျောင်းထားပေးမည်၊ မုံရွာသို့ ထည့်လိုက်ပါဟု ပြောသည်။ ။

နွဲ့နွဲ့ရီ၏ အဖေ ဦးမြမင်းက အေးမတို့ အဖေ ကာကွယ်ရေး ခေါင်းဆောင်ဘဝတွင် ဆရာရင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် ဟု အမေက ပြောပြသည်။ ။ ဦးမြမင်းသည် ပါလီမန်ခေတ်တုန်းက ပါလီမန်အမတ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ မုံရွာတစ်ဝိုက်တွင် အရှိန်ဩဇာကြီးသည်။ ။ သည် ဘက်ခေတ်ကျတော့ ဦးမြမင်းနိုင်ငံရေး မလုပ်တော့။ စီးပွားရေးကို စောက်ချလုပ်သဖြင့် ထိပ်တန်းကုန်သည် ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ။

ဦးမြမင်း သမီးမှန်းသိတော့၊ အမေကလည်း စိတ်ချသည်။ ။ မုံရွာတွင် ကျောင်းထားဖို့ အရေးသည် သူတို့ အဖို့ ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးကြီးဖြစ်သည်။ ။ ကိုယ့်စရိတ်နှင့် ကိုယ်ဆိုလျှင် သည် တစ်သက်တွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထားနိုင်စရာ အကြောင်းမမြင်။ ယခု ကြုံတောင့်ကြုံခဲ အခွင့်အရေးရပြီ။ ထားရမည့် အိမ်ကလည်း အဖေ့ဆရာရင်း ဦးမြမင်း၏ အိမ်ဆိုတော့ စိတ်ချရသည်။ ။

အမေ့စိတ်ကူးက အေးမကို ၁၀ တန်းအောင်၊ အောင် ကျောင်းထားမည်။ ဆယ်တန်းအောင်လျှင် အေးမကို အလုပ်လုပ်ခိုင်း၍ မုံရွာသို့ ပြောင်းမည်။ အေးမရသည့် ဝင်ငွေကလေး တစ်ဖက်၊ သူရသည့် ဝင်ငွေကလေး တစ်ဖက်ဖြင့် အငယ်မ တိုးမကို ကျောင်းထားမည်။ တိုးမကိုတော့ ဆယ်တန်းလောက်ဖြင့် မတင်းတိမ်နိုင်။ တိုးမက စာတော်သည်။ ။ ဉာဏ်ကော

င်းသည် ။ ရွာကျောင်းက အလက ကျောင်းဆရာကြီးကလည်း တိုးမကို
ပညာကောင်းကောင်း သင်ပေးရန် မကြာခဏ တိုက်တွန်းဖူးသည် ။

ရောက်စတွင် အေးမ အနေရကျပ်သည် ။

သူတို့ တိုက်ကြီးက ကျယ်သော်လည်း အေးမ မနေတတ်။ စည်းကမ်း
တွေက များ သည် ။ ခြေသံပြင်းလျှင် အဆူခံရသည် ။ ခပ်ကျယ်ကျယ် ရ
ယ်မိလျှင်လည်း အဆူခံရသည် ။ စကားကျယ်ကျယ် ပြောလျှင်လည်း အ
ငေါက်ခံရသည် ။ အေးမစိတ်ထဲ၌ ကျဉ်းကျပ်နေသည် ။ တိုက်ကြီးက ကျ
ယ်သော်လည်း အသက်ရှူ၍ ဝသည် မထင်။ အေးမ အလိုလို ရင်မောသ
ည် ။

သည် တိုက်ကြီးတွင် သူနေ၌ ဖြစ်မှ ဖြစ်ပျံ့မည်လောဟု သံသယဝင်
ချင်သည် ။ တိုက်အိမ်ကြီး၌ သူကြောက်ရမည့် သူတွေချည်း ဖြစ်နေသည်
။ ဖေဖေကြီး ဦးမြမင်းကိုလည်း အလိုလိုကြောက်သည် ။
သူ့မျက်နှာထားကြီးက အမြဲတည်နေသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘယ်သူ့ကိုမျှ
စကားမပြောဘဲ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာ၍ ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို မှုတ်ထု
တ်နေတတ်သည် ။ တစ်ခုခုကို အစဉ်းစားရကျပ်နေပုံမျိုး၊ ဆုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခုကို ချရန် အလေးအနက် စဉ်းစားနေပုံမျိုး၊ ဖြစ်သည် ။ ထိုအခါမျိုး
တွင် ဘယ်သူမျှ အနားမကပ်ရဲကြ။ စကားကျယ်ကျယ် ပြောတတ်သော
မေမေကြီး ဒေါ်သန်းကြည်အသံမှာ တိုးတိတ်သွားတော့သည် ။ ကက်ဆ
က်ဖွင့်သူ မာလာလည်း လျှာကလေးတစ်လစ်ထုတ်ကာ ကက်ဆက်ကို ပိ
တ်လိုက်သည် ။ စန္ဒယားတီးလေ့ရှိသည့် နွဲ့နွဲ့ရီလည်း စန္ဒယားမတီး
တော့။ ဒရိုက်ဘာကိုငွေမောင်းလည်း မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ဖြစ်နေတ

တ်သည် ။ ထိုအခါမျိုးမှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင် စဉ်းစားစရာပေါ်နေသည့် အခါမျိုးဖြစ်သည် ။ ဦးမြမင်းသည် ထိုသို့ စဉ်းစားနေသည့်အခါမျိုးတွင် အိမ်သားများကိုလည်း အတွေ့မခံတော့။ တိုက်အပေါ်ထပ်တွင် သာနေသည် ။ တစ်ခါတရံ မိုးညှင်းသမ္ဗုဒ္ဓေသို့လည်းကောင်း၊ ဗောဓိတစ်ထောင်သို့ လည်းကောင်း၊ ဖိုးဝန်းတောင်သို့ လည်းကောင်း ထွက်သွားတတ်သည် ။ မနက်ကတည်းက ဂျစ်ကားဖြင့် ထွက်သွားပြီး ညနေ မိုးစုတ်စုတ်ချုပ်မှ ပြန်လာသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လည်း ဂျစ်ကားကို ပြန်လွှတ်လိုက်ကာ တစ်ညနှစ်ညတန်သည် အိပ်ပြီးမှ ပြန်လာသည် ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ဦးမြမင်း အားစိုက်ခွန်စိုက်လုပ်သည် ။ စီးပွားရေးကိစ္စဆိုလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ မငဲ့ညှာ။ ပြတ်သားသည် ။ လူတွေ စားဝတ်နေရေး အဆင်မပြေသည် ကို သူက တိုးပြည်နာသည် ဟု သူလိုရာ သူဆွဲ၍ တွေးပြီး ‘ပြည်နာမှ ငွေရှာလိုကောင်းတယ်’ဟု ပြောတတ်သည် ။

ထိုနောက်တွင် ကား ဦးမြမင်းသည် ပုစ္ဆာတစ်ခုကို စိတ်ချလက်ချတွက်ပြီးသွားဟန်ဖြင့် ပေါ့ပါးရွှင်လန်းစွာ ပြန်လာတတ်သည် ။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ပရလုပ်ငန်းဟုတ်ခေါ်သော ပွဲရုံများ သို့ သွားခြင်း၊ ဆောက်လက်စ တိုက်များ ၊ အိမ်များ သို့သွားရောက် ကြည့်ရှုခြင်း၊ ဆီစက်များ သို့သွားကြည့်ခြင်း၊ မိတ်ဆွေများ နှင့် စကားပြောခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းများကို ပုံမှန်ပြန်လုပ်သည် ။

ရောက်စက အနေကပ်သော်လည်း နှစ်ဝက်လောက်နေတော့ အေးမအသားကျသွားသည် ။ ဦးမြမင်း၏ တိုက်က စက်ယန္တယားကြီးထဲတွင် သူနေရာနှင့်သူ အံကျသော ဝက်အူချောင်း ကလေးတစ်ချောင်း ဖြစ်လာသည် ။

နံနက်ငါးနာရီထိုးတော့ အေးမ အိပ်ရာထပြီး ရေနွေးအိုးတည်ရသ

ည် ။ အိမ်ကို ကြမ်းတိုက်ရသည် ။ ကုလားထိုင်တွေ၊ ပြတင်းပေါက်တွေ
ဖုန်သုတ်ရသည် ။ ဘုရား ညောင်ရေအိုးလဲရသည် ။ မေမေကြီး
ဒေါသန်းကြည်ဈေးသွားလျှင် မီးဖိုချောင်တိုင် ဘာဟိယတွေကို
သိမ်းကျုံးလုပ်ရသည် ။ အိမ်တွင် ဆွမ်းပင့်ထားသော သံဃာတော်များကို
ဆွမ်းလောင်းရသည် ။ နံနက်အိမ်မှုကိစ္စပြီးတော့ နံရံမှ သံစုံနာရီက ကိုး
နာရီထိုးပြီ။ သင်္ချာ၊ ရူပဗေဒနှင့် အင်္ဂလိပ်စာ ကျူရှင်ယူသည့် မာလာလ
ည်း ကျူရှင်မှ ပြန် လာပြီ။

မာလာ ကျောင်းတက်လျှင်လဲဖို့ အဝတ်အစားတွေ အသင့်ထုတ်ပေး
ကာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းကပျာကရာစားကား
ဖြီးလိမ်းပြီး မာလာနှင့်အတူ ကျောင်းသွားရသည် ။

သည် လိုနှင့် တစ်မနက်ခင်းကုန်သွားသည် ။ အသက်ပင်မည်သို့ ရှု
လိုက်ရမှန်းမသိတော့။

ကျောင်းက ရေဦး-မုံရွာလမ်းမကြီး ပေါ်မှာ ရှိသည် ။ တိုက်တွင် ဂျစ်
ကားတစ်စီးအပြင် ဖို့ ကွန်တီနာ ကားကြီးတစ်စင်းလည်း ရှိသေးသည် ။
သို့ရာတွင် သူတို့ တစ်စီးအပြင် ဖို့ ကွန်တီနာ ကားကြီးတစ်စင်းလည်း ရှိ
သေးသည် ။ သို့ရာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက် ခြေလျင်တက်ရသည် ။ ကြက်
ဥနှစ်ရောင် ဖို့ ကွန်တီနာကြီးက ပွဲလမ်းကျမှ သာသုံးသည် ။ မာလာတစ်
ယောက်တည်းတုန်းက ဂျစ်ကားဖြင့် လိုက်ပို့သည် ။ သည် နှစ်တွင် ဦးမြ
မင်းအလုပ်က များ လာသည် ။ ပွဲရုံများ သာမက မြို့ပေါ်အနံ့ဆောက်နေ
သည့် အိမ်များ ၊ တိုက်များကို လျှောက်ကြည့်ရသည် ။ ထိုကြောင့် သည်
နှစ်တွင် ဂျစ်ကားဖြင့် လိုက်ပို့ချိန်မရ။

ကျောင်းက မာလာတို့ တိုက်နှင့် လှမ်းသည် ။ လမ်းက မြို့လယ်လမ်း
မကြီး ဖြစ်၍ မော်တော်ကားအသွားအလာ ထူသည် ။ ရေဦး-မုံရွာပြေးသ

ည့် ဘတ်စ်ကားများ ၊ မြင်းလှည်းများ ၊ ကျောင်းသွား ရုံးသွား ဘိုင်စကယ်များ ဖြင့် အမြဲရှုပ်နေတတ်သည် ။

အစက မာလာတစ်ယောက်တည်း စိတ်မချသော်လည်း ယခင် အေးမအဖော်ရသဖြင့် တိုက်က လိုက်မပို့တော့။

မာလာက နုနုနယ်နယ်၊ အသားဖြူဖြူ၊ ကိုယ်ဟန်နဲ့နဲ့ကလေး။ မျက်တောင်များက ကော့ညွတ်ကာ မျက်လုံးတွေက ရီဝေညို့မှိုင်းနေကြသည် ။ ပန်းပွင့်လွှာပေါ်မှ အကြောမွှာ ကလေးများကို ဖြူဝင်းသော ပါးပြင်တွင် အကြောစိမ်းကလေးတွေ ယှက်သန်းနေကြသည် ။ ချယ်ရီရိပ်ပြေးသော နှုတ်ခမ်းထူထူကလေးက ပြုံးလိုက်လျှင် ကြာငုံဖူးလိုလှသည် ။ ကိုယ်လုံးက သွယ်လှသည် ။ မေမေကြီးဒေါသန်းကြည်က သူ့သမီးကို စိတ်မချ။ ကောင်လေးတွေ အနှောင့်အယှက်ပေးကြမည်ကို အလွန်စိုးရိမ်တတ်သည် ။

ကျောင်းဝတ်ကျောင်းစားနှင့်ကျတော့ အေးမကလည်း တစ်မျိုးလှသည် ။ အေးမအသားက ဖြူသည် ဟု မပြောနိုင်သော်လည်း ဝင်းမွတ်နုညက်သည် ။ မျက်လုံးများက တောက်ပရွန်းလဲ့ နေကြသည် ။ လယ်တိုင်က သွယ်နဲ့သော်လည်း တောင့်တင်းရှင်းလင်းသည် ။ လန်းဆန်းသောလေထဲတွင် အလုပ်ကြမ်း လုပ်ခဲ့ရသောကြောင့်လောမသိ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က စိုပြေသည် ။ ကျစ်လစ်တောင့်တင်းသည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက်ယှဉ်၍ လျှောက်သွားကြလျှင် တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီလှကြသည် ။

သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ကာနီးတစ်နေ့တွင် အေးမနှင့်မာလာတို့ ကျောင်းသို့ ထွက်လာ ခဲ့ကြသည် ။ လမ်းတစ်ဝက်ရှိ လမ်းလေးခွဆိုင်တစ်ခု၏ ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင်နား ရောက်တော့ အုပ်စုဖွဲ့၍ ထိုင်နေကြသ

ည့် လူရွယ်တစ်စုကို တွေ့ရသည် ။ သူတို့ အားလုံး ဆံပင်တွေက ပန်းပေါ်ဝဲပျံ့ကျနေသည် ။ မာလာ ကုပ်ပေါ်တွင် ဝဲကျနေသည့် ဆံပင် လောက်ရှည်လိမ့်မည်။ တချို့က ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့က အုတ်တံတား ဘောင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး တချို့က မတ်တတ်ရပ်နေကြသည် ။ ကျောင်း တက်ကျောင်းဆင်း ဆိုလျှင် သူတို့ တစ်သိုက် ကွမ်းယာဆိုင်အနီးကသ ည့် တံတားဘေးတွင် စုမိတတ်ကြသည် ။ တံတားအုတ်ခုံတွင် ထိုင်ကာ ကျောင်းသူများကို မျက်စိစားပွဲထိုင်ကြသည် ။

တံတားနားရောက်တော့ မာလာ အလိုလိုခြေလှမ်းပျက်လာသည် ။ ရင်တွေတုန်ကာ လက်ဖျားတွေ အေးစက်လာသည် ။ ခေါင်းမမော့ရဲ၊ အောက်ကိုင့် ကြည့်လျှောက်လာသည် ။ အေးမက ဟန်မပျက်။ ခြေလှမ်း မှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လာသည် ။ ‘ဒီမှာ -ဒီမှာ ’သူတို့ ထဲက တစ်ယောက် က နောက်ကလိုက်ပြီး ခေါ်သည် ။ မာလာရော အေးမပါ သူတို့ ခေါ်မှန်း သိကြသည် ။ သို့ရာတွင် နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်။ ဆက်မြဲဆက်လျှောက်လာကြသည် ။

‘ဒီမှာ ၊ ညီမလေး’

‘အသံက တဖြည်းဖြည်းနီးလာသည် ။ မာလာက ခေါင်းကို ငုံ့ထားသ ည့် ။ သူမျက်နှာသည် ထူပိန်းသွားကာ နီမြန်းလာသည် ။ ခြေလှမ်းမမှန် တော့။ ရင်တွေကလည်း ခုန်နေပြီ။ သူနှလုံးခုန်သံကို ကြားနေရသည် ။ ခြေဖျား လက်ဖျားတွေ အေးစက်နေသည် ။

‘လှည့်မကြည့်နဲ့ ၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား’

မာလာက တိုးတိုးလေးပြောသည် ။ အေးမက လှည့်ကြည့်ချင်လှပြီ။ ဧကန္တ ဈေးကြီးတောင်ဘက်က တွင် ခုံပိုင်ရှင်သား ဆောင့်ကြွားကြွား ကောင်ကလေး ဖြစ်မည်ဟု အေးမထင်သည် ။ သို့ရာတွင် မာလာက

မကြည့်နှင့် ဟု ပြောသဖြင့် အောင့်ထားရသည်။ ။

‘ညီမလေး ခဏနေပါဦး၊ ကျောင်းမတက်သေးပါဘူး’

နောက်ကအသံပေါ်လာသည်။ ။ မာလာရောအေးမပါ နှစ်ယောက်လုံး လှည့်မကြည့်။ တံတားဆီမှ လေချွန်သံ၊ ပြောင်သံများ သည် သူတို့ နား ထဲသို့ပြေးဝင်လာနေကြသည်။ ။

‘ဘာလဲ’

အေးမက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သူထင်သည့်အတိုင်း တွင် ခံပိုင်ရှင်သား ညကျောင်းတက်နေသည့် ကောင်လေးဖြစ်သည်။ ။ ကော်လံကြီးကြီး၊ အစိမ်းရောင်ဖော့ကရစ် အကျ..အပြင်ထုတ်ဝတ်ထားပြီး၊ အကျ..လက်ကျပ်ကျပ်ကလေးကို ဖရိုဖရဲဆွဲလှန်တင်ထားသည်။ ။ ပုဆိုးကအနက်ကွက်က ချက်အောက်လျှောကျနေသည်။ ။ ဆံပင်ကပခုံးတွင် ဝဲလျက်။

‘ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မာလာ့ကို စာတစ်ဆောင်ပေးချင်လို့’

‘ဘာစာလဲ မသိဘူး၊ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့’

အေးမက ငေါက်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး ဆက်လျှောက်လာသည်။ ။ ကောင်လေးက နောက်က ကပ်လိုက်လာသည်။ ။

‘ချစ်လို့ ပေးတဲ့ စာပါကွယ်၊ မာလာယူသွားပါလား’

ကောင်လေးက နောက်က ကပ်လိုက်လာသည်။ ။ မာလာက ကြောက်လှပြီ၊ တစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ဆက်လျှောက်နေသည်။ ။

‘နင် မိန်းကလေးတွေကို ဒီလို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့’

‘နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ စာလေးပေးရုံပါ။ ရော့ပါ။

ယူသွားပါ။’

ကောင်လေးက လက်ထဲက စာခေါက်ကလေးကို အတင်းလိုက်ပေးသည် ။ ယူရလည်း အခက်။ မယူရင်လည်း အခက်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကောင်လေးတွေကလည်း ညာသံပေးနေသဖြင့် အေးမ ရှက်လှပြီ။

‘တောင်းပန်နေတာ မရဘူးလား’

‘ညီမလေးကလဲကွယ်၊ ဒေါသချည်းပဲ။ ဟဲ-ဟဲ-ဟဲ’

မာလာက ရှေ့ကခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်နေသဖြင့် အေးမတစ်ယောက်တည်း နောက်ကျန်နေရစ်ခဲ့သည် ။ ကောင်လေးက ဖျက်ခနဲ အေးမကျောကိုတစ်ချက်လှမ်းပုတ်လိုက်သည် ။ အေးမတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေထကာ ထူပူသွားသည် ။ ထွက်သက်က အေးမလည်ကုတ်ပေါ်တွင် နွေးနေသည် ။ သည် လောက်တော့လွန်လွန်းပြီ။ မာလာကရှေ့ရောက်နေတော့ သူ့ကို ထိကပါးရိကပါး လုပ်သည် ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုချစ်၍ ရည်းစားစာပေးပုံမျိုးမဟုတ်။ တွေ့ရာမိန်းကလေးကို တမင်သက်သက်နှောင့်ယှက်ပုံမျိုးဖြစ်သည် ။

‘ငါ လူကြီးတွေကို တိုင်လိုက်မယ်၊ နင် လိုက်မနှောင့်ယှက်နဲ့ ’

‘တိုင်-(ဘ)ရိုင်ပေါ့’

ကောင်လေးက နောက်သည် ။

‘နင်တို့ ဒီလိုကြပ်ကြပ်လုပ်၊ တစ်နေ့မှာ လမ်းသရဲဖြစ်မှာ ’

‘ဖြစ်-(ဘ)ရစ်ပေါ့’

အေးမ စကားကောင်းပြော၍ မရ။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှမပြောဘဲ ဆက်လျှောက်သည် ။ ကောင်လေးက နောက်က ကပ်လိုက်လာသည် ။ လမ်း

သွား လမ်းလာတွေက ကြည့်သွားကြသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို သမီး ရည်းစားဟု ထင်၍ လော၊ သို့မဟုတ် ကြည့်ကောင်း၍ လော မပြောတတ်။ မည်သူကမျှ အကူအညီမပေး။ ပြုံးကြည့်သွားကြသူချည်း။

အေးမ ရှက်လည်း ရှက်လှပြီ။ စိတ်လည်း တိုလှပြီ။ မြို့မှာ ဖြစ်၍ ကိုယ်က သည်းခံနေရသည် ။ တောမှာ ဆိုလျှင် အေးမ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပါးရိုက်ပစ်လိုက်ချင်သည် ။ ယခုတော့ ကိုယ်က တောသူ ။ သူများ မြို့မှာ လာနေရသူ။ တပန်းရှုံးနေသည် ။ သည် ကြားထဲ အတူပါလာသူ မာလာ့မျက်နှာကိုလည်း ငဲ့ရသေးသည် ။

အေးမမျက်နှာတွေ ထူပူကာ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာသည် ။ အေးမက ခပ်သုပ်သုပ် လျှောက်တော့ ကောင်လေးကလည်း ခပ်သုပ်သုပ်လျှောက်လာသည် ။ မာလာကို စိတ်ဝင်စားပုံ မရတော့။

‘ရော့ပါကွယ်။ ညီမလေးကလဲ။ မာလာ မယူတော့ ညီမလေးပဲ ယူသွားပါ။ ညီမလေးကလဲ တစ်မျိုးလှပြီး တစ်မျိုး ချစ်စရာကောင်းတာပဲ။ မျက်လုံးလေးတွေကလဲလှ။ အသားကလေးလည်း ညိုပြာညက်။ ကြည့်စမ်း ခုလို နှုတ်ခမ်းကလေး စူထားလိုက်တာ သာပြီးတောင် ချစ်စရာကောင်း။’

စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရ။ ဒေါက်ကနဲမြည်သံနှင့်အတူ စကားသံတိတ်သွားသည် ။ အေးမ သည်းမခံနိုင်တော့ လက်ထဲကခေါက်ထီးကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ အရိုးဖြင့် သူခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်သည် ။ ခေါင်းတွင် သွေးတော့မထွက်။ တော်တော်တော့ နာသွားပုံရသည် ။ အနည်းဆုံး ဖူးရောင်သွားလိမ့်မည် ထင်သည် ။

တံတားပေါ်မှ ညာသံများ သည် ခေတ္တတိတ်သွားကြသည် ။ ကောင်လေးသည် ခေါင်းကိုပွတ်ရင်း နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

ဘာတွေပြောမှန်းမသိ။ ပါးစပ်ကတော့ လှုပ်နေသည် ။ အေးမက ခေါက်
ထီးကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး၊ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာသည် ။

တံတားတစ်ဝိုက်မှ ညာသံများ သည် ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

မာလာက လမ်းလျှောက်မပျက်။ အေးမကမူ ရင်တွေခုန်ပြီး မောနေ
သည် ။ အသက်ရှူသံကလည်း ပြင်းနေသည် ။

‘အေးမတော့ ခေါက်ထီးနှင့် ချပစ်ခဲ့ပြီ’

‘ဟင်-’

မာလာ့မျက်လုံးက ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည် ။ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားပုံ
ရသည် ။

‘တောင်းပန်တာမရဘဲ အတင်းလိုက်နှောင့်ယှက်နေတာကိုး’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ဟိုတွင် ခုံက အသားဖြူစပ်စပ်နဲ့ ဘဲနာပေါ့’

အေးမက စိတ်မချသဖြင့် နောက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်
။ သူတို့ တစ်တွေနှင့် တော်တော်ဝေး လာပြီ။

‘နေလင်းအောင်လား’

‘မသိပါဘူး၊ ဟုတ်မှာ ပေါ့။ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း တိုက်ရှေ့က ဂျစ်
ကား ဖြတ်မောင်းသွားရင်း မျက်စိမှိတ်၊ လျှာထုတ်ပြောင်သွားတယ်’

‘နေလင်းအောင်က မာလာကို ပိုးနေတာ’

မာလာက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ပိုးပန်းခံရသည် ကို ဂုဏ်ယူ
တတ်သည့် မိန်းကလေးတို့ သဘာဝအတိုင်း မာနသံလေးဖြင့် ပြောသည်

‘ပိုးရင် ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ပိုးပါလား၊ လမ်းမှာ ဘာဖြစ်လို့ အ
နှောင့်အယှက်ပေးရသလဲ။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်
တယ်ဆိုရင် အဲ့ဒီမိန်းကလေးကိုပဲ ပေးပေါ့။ ခုတော့ ရည်းစားစာကို အိ
တ်ထဲထည့်ပြီး ရုပ်ရှင် ကြော်ငြာ လက်ကမ်းဝေသလို တွေ့ကရောလူကို
လိုက်ပေးနေတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ ရုပ်ကိုက ဟင်း’

အေးမကစိတ်ဆိုးမပြေသေး။ ခေါက်ထီးကိုလွယ်အိတ်ထဲထဲပြီး၊ ထမီ
ကိုတင်းတင်းပြန်ဝတ်သည် ။

‘ရုပ်ကတော့ သိပ်မဆိုးပါဘူးဟယ်’

မာလာကပြောတော့ အေးမကနှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့
လိုက်သည် ။

‘ကိုယ်လေးကလည်း ဘိန်းစားလို ပိန်ပိန်သေးသေးကလေး၊ ရင်အုပ်
ကလေးက ကျဉ်းကျဉ်း၊ စာကလေးရင်အုပ်၊ တင်ပါးကလေးက လိမ်ကျ
စ်လိမ်ကျစ်နဲ့ သူဌေးသားသမီးမို့လို့ ပေါ့။ ဆင်းရဲသား သားသမီးဆိုရင် ဒီ
ဗလမျိုးနဲ့ ငတ်တောင်သေသေး’

မာလာကသူ့စကားကိုကြိုက်ပုံမရ၊ နှုတ်ခမ်းစူသည် ။

နှစ်ယောက်သား ကျောင်းနားသို့ရောက်လာသဖြင့်
‘စကားပြတ်သွားကြသည် ။ ညနေကျောင်းဆင်းတော့ အေးမက ထမီဂံ
တိုတိုဝတ်ကာ ခေါင်ထီးကိုလက်တွင် တင်းတင်းကိုင်လာခဲ့သည် ။
ကျောင်းဆင်းချိန် လူအုပ်ကောင်းသဖြင့် တခြားကျောင်းသူတွေနှင့် ရော
လိုက်ခဲ့ကြသည် ။ ကွမ်းယာဆိုင်တံတားနားတွင်
လူရွယ်တစ်သိုက်ထိုင်မြဲထိုင်နေကြသည် ။ သို့ရာတွင် နေလင်းအောင်
တော့မပါ။ မကြားတကြားပြောကြသေးသော်လည်း မနက်ကလောက်မ

သောင်းကျန်းကြတော့။

သူတို့ ထဲကတစ်ယောက်ကတော့ အေးမကိုစိုက်ကြည့်ပြီး၊ လျှာထုတ်
ပြသည် ။ အေးမကတစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းစုကာ မျက်နှာကို
တစ်ဘက်သို့ လွှဲလိုက်သည် ။

အေးမက နှုတ်ခမ်းစုကာတစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ။

‘ဟေ့- အေးမ ကားကြိုမရသေးဘူးလား၊ ဘာဖြစ်နေတာတုန်း၊ နှုတ်ခမ်းကြီးစုလို့ ’

အေးမတို့ ရွာက မစန်းရင်ဖြစ်သည်။ ။ မစန်းရင်က အသက်သုံးဆယ်လောက်ရှိပြီ၊ တစ်ခုလပ်ဖြစ်သည်။ ။ အသားညိုစိမ့်စိမ့် မျက်နှာသွယ်သွယ် ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ် ငါးရုံကိုယ်ဟု ခေါ်ကြသော ကိုယ်လုံးမျိုး၊ ခပ်သွက်သွက်၊ သူ့ယောက်ျားက ချင်းအမျိုးသားစစ်သား၊ ယခုတော့ကွဲနေကြသည်။ ။ ယောက်ျားက ဘယ်ဆီဘယ်စခန်းရောက်နေမှန်းမသိတော့။ ။ မျက်မမြင်ဖခင်အိုကြီးနှင့် အရွယ်မရောက်သေးသည့် ကလေးတစ်ယောက်ကို သူကပင် ရှာဖွေကျွေးမွေးနေရသည်။ ။

နေခြည်များက အရှေ့ဘက်ကျသည့် ထနောင်းကိုင်းဖျားကို ပတ္တမြားမှုန့်၊ ရွှေမှုန့်များကို ပက်ဖျန်းပေးထားသည်။ ။ လင်းကတော့ဘက်မှ လာသော မန်ကျန်းလှည်းများ တက္ခီက္ခီ ဖြတ်မောင်းသွားကြသည်။ ။

‘စောင့်ရတာ ကြာလှပြီ၊ ခုထက်ထိမလာသေးဘူး၊ ဂျီအမ်စီကလဲ ရပ်ပြီးမှ မတင်နိုင်ဘူးတဲ့ ၊ မစန်းရင်ကော ဘာတွေ ပါသေးသလဲ’

‘ဒီတစ်ပတ်တော့ ဘာမှ မပါပါဘူးအေ၊ မုံရွာလည်း မသွားသေးပါဘူး။ ။ ရေစကြိုပန်းထိမ်မှာ ရွှေကြိုးကလေးတစ်ကုံး လုပ်ထားတာ သွားရွေးမလို့ ’

မစန်းရင်နှင့် အဖက်က ကတုံးဇရပ်ပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်သည် ။ မစန်းရင်က အောက်တွင် တွဲလွဲချထားသော ခြေထောက်များကို ကော့ချည်ကွေးချည်လုပ်၍ ကစားနေသည် ။

‘သည်းကတော့ ဟန်ကျရဲ့ လား၊ ဒီတစ်ပတ် ဘာတွေပါသလဲ’

‘ဟန်ကျတယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး မစန်းရင်ရယ်’

အေးမ၏ အသံသည် သည်းညူသံတစ်ဝက် ရောစွက်နေသည် ။ အေးမ ဖုံးကွယ်ပြောသလော။ တကယ်ပြောသလော၊ မစန်းရင်က သံသယစိတ်ဖြင့် ကြည့်သည် ။

‘ဟိုအိတ်တွေက ဘာတွေလဲ၊ ကုလားပဲတွေလား’

‘ကုလားပဲလေး ခြောက်တင်းထဲပါ။ မုံရွာဈေးထဲက မမချစ်မေတို့ က မှာ လိုက်လို့ ။ ဈေးက သိပ်မကိုက်ပါဘူး။ ပြီးတော့ လလသသ၊ ကရတဲ့ ဓာတ်ဘူးလေး တစ်ဘူးရတယ်’

အေးမကလည်း မစန်းရင်ကို အကဲခတ်သည် ။ မစန်းရင်က သူ့ထက် အနည်းငယ် ပြောင်ရောင်သည် ။ တက်ထရွန်ထမီ၊ တက်ထရွန်အကျွတ် အသစ်နှင့် သားနားနေသည် ။ သူ့တက်ထရွန်အကျွတ်က မုံရွာက မမနွဲ့တို့ ပေးလိုက်သည့် အကျဖြစ်သည် ။ ရေလျှော်ဖန်များ သဖြင့် တော်တော်နွမ်းနေပြီ။

မစန်းရင်က ရွှေကြိုးတွေ ဘာတွေ၊ ရေစကြိုပန်းထိမ် တက်အပ်ပြီဆိုတော့ တော်တော် ဟန်ကျနေပုံရသည် ။

‘ငါလည်း နောက်လထဲဆိုရင် မော်လမြိုင်နဲ့ ရန်ကုန်ကို လိုက်မလို့ဟေ့၊ မုံရွာက ဟာမတွေနဲ့ အဖော်စပ်ထားသည် ။ ညည်းလည်း ဒါလေးတွေလုပ်လို့ ဘာလုပ်မှာ လဲ၊ ခြောက်ပြားတစ်ပဲလောက်ရမှာ ’

‘ဒါလေးလောက်ပဲ လုပ်နိုင်တာကိုး မစန်းရင်ရယ်၊ ဒါလေးလုပ်ဖို့ တောင် ဟိုက ပိုက်ဆံဆွဲ၊ ဒီကပိုက်ဆံဆွဲနဲ့ လုပ်ရတာ ၊ ခုထက်ထိ မမချစ်တို့ အကြွေး မကျေသေးဘူး’

‘ဒါမျိုးလုပ်တယ်ဆို ရဲရတယ်အေ့၊ ယူစရာရှိရင် ရဲရဲယူပစ်လိုက်၊ ပေးစရာရှိရင်လည်း ရဲရဲပေးပစ်လိုက်’

မစန်းရင်စကားသည် မည်သို့ရည်ရွယ်ပြောသည် မသိ။ အေးမကမူ မစန်းရင်သတင်းကို ကြားနေရသည့်အတွက် သူ့စကားအဓိပ္ပာယ်ကို တွေးကာ ကျောထဲစိမ့်သွားသည် ။

‘မတတ်နိုင်ဘူးဟေ့ မှောင်ခိုလုပ်တယ်ဆိုတာ လိမ်တန်လိမ်၊ ကောက်တန်ကောက်ရတာ ပဲ။ တစ်ခါတစ်လေ ကိုယ်အရင်းအနှီးနဲ့ ကိုယ်၊ တစ်ခါတစ်လေလည်း သူများက ငွေရင်းစိုက်ပြီး ကိုယ်က လူငှားပေါ့အေ။ ဒါလည်း မဆိုးပါဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိသပေါ့အေ၊ အစ်ကိုကြီးခေါ်တန် အစ်ကိုကြီးခေါ်။ မောင်လေး ခေါ်တန် မောင်လေးခေါ်ပြီး ကိုယ့်ပစ္စည်းလေး လွှတ်အောင် လုပ်ရတာ တွေ ရှိသပေါ့။ မှောင်ခိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ဥပုသ်စောင့်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မရှိလို့ လုပ်စားတာ ဟုတ်လား။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊

မစန်းရင်၏ စကားကို တွေး၍ အေးမ ရင်မောသွားသည် ။ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးပြောကာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားနိုင်သော မစန်းရင်ကို ကြည့်၍ လည်း အံ့ဩရသည် ။ မစန်းရင်သည် အစ်ကိုကြီးခေါ်သူ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိခဲ့ပြီနည်း။ မောင်လေးခေါ်သူကော ဘယ်နှစ်ယောက်များ ရှိခဲ့ပြီနည်း။

အေးမသည် ယောက်ျားတို့ စွဲမက်ဖွယ် မစန်းရင်၏ ရှိုက်ဖိုကြီးငယ်များကို ငေးကြည့်နေမိသည် ။ တင်ပါးလွှဲထိုင်နေသော

တင်ပါးများကလည်း လုံးကျစ်မို့မောက်နေကြဆဲ။ ပေါင်တံများကလည်း တက်ထရွန်လုံချည်ထဲတွင် အိစက်လုံးချောနေကြဆဲ။

‘ဒါပေါ့ မစန်းရင်ရယ်၊ ရှိရင် ဘယ်မှာ လုပ်စားချင်ပါ့မလဲ။ ခုတော့ အမေက ဟိုတုန်းကလို အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီအထဲ ပန်းနာကထတော့ သူ့ဖို့ ဆေးဖိုးဝါးခလေးကလဲ လိုသေးတယ်။ ဟိုတစ်လောကလဲ ရွာက ကျန်းမာရေးမှူးက ပြောလို့ ဆေးကို မုံရွာဈေးထဲက ဝယ်လာတာ၊ ဈေးကလည်း ခေါင်ခိုင်နေတာပဲ။’

‘ကြီးမှာ ပေါ့အေ၊ သူကလည်း မှောင်ခိုကိုး၊ တို့လိုပဲပေါ့၊ ဈေးကြီးကြီးရမှ စရိတ်ကလေးလည်း ကျေ၊ အမြတ်ကလေးကျန်မှာ ပေါ့။ ဒီမှာ အေးမ ငါညည်းကို ခဏခဏပြောဖူးတယ်မဟုတ်လား။ လောကကြီးမှာ နှစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်၊ တစ်လမ်းက ကိုယ်က သူများ မျက်ခုံးမွေးပေါ်မှာ စကြီလျှောက်ခံမလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ့်မျက်ခုံးမွေးပေါ်မှာ သူများ စကြီလျှောက်ခံမလား။ ဒါပဲ။ မိစန်းရင်တို့ ကတော့ ကိုယ့်မျက်ခုံးမွေးပေါ်မှာ သူများ စကြီလျှောက်တာ ခံခဲ့ရပြီ။ ခု- သူများ မျက်ခုံးမွေးပေါ်မှာ စကြီလျှောက်နေတာ၊ ဟား-ဟား’

မစန်းရင်က ရယ်သည် ။ အေးမက မရယ်နိုင်။ သူရှေ့တွင် တဖြည်းဖြည်း ယိုင်နဲ့ လဲသွားသော မစန်းရင်၏ စာရိတ္တအဆောက်အအုံကို ငေးကြည့်နေသည် ။

သူငယ်ငယ်တုန်းက မစန်းရင်သည် ရွာက ကွမ်းတောင်ကိုင်စာရင်းထဲတွင် ပါခဲ့သည် ။ သူ့ဆယ်နှစ်သမီးလောက်တုန်းက မစန်းရင်က အသက်နှစ်ဆယ် အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်နေပြီ။ သူတို့ တစ်တွေ မစန်းရင် မျက်ခုံးချိပ်မျိုး၊ စကားပြောလျှင် နှုတ်ခမ်းမဲ့ပုံမျိုး၊ ဝေရီငေးစင်းနေသော မျက်လုံးကြည့်ပုံမျိုး၊ ချိုလွင်သော အသံဖြင့် ရယ်ပုံမျိုး၊ ခါးကြားတွင် လက်ကို

င်ပုဝါ ညှပ်ပုံမျိုးကို အတုခိုးခဲ့ကြသည်။ ။ မစန်းရင် အိမ်ထောင်ကျသည် ကိုပင် အားကျခဲ့သည်။ ။ သည် တုံးက မစန်းရင်၏ စာရိတ္တ အဆောက်အုံ သည် မယုံနိုင်လောက်အောင် ပြုလဲပျက်စီးသွားဖို့ ဝေးစွ။ ယိုင်နဲ့ ခြင်းပ င် မရှိသေး။

နောက်တွင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ယောက်ျားနှင့် ကွဲသွားကြသည်။ ။ သားတစ်ကောင်တို့လို့ တွဲလောင်းနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ သည် ကတည်း က သူ့ဘဝတွင် မိုးသက်လေပြင်းအစ ပြုခဲ့သည်။ ။ ယခုတော့ မစန်းရင် ၏ စာရိတ္တ အဆောက်အအုံသည် မိုးပြင်းထဲတွင် ပြုလဲပျက်စီးသွားခဲ့သ ည်။ ။

အေးမ သူ့ကို အားမကျရင် အားကျစရာလည်း မဟုတ်၊ မရှိ၍ လုပ် စားသော်လည်း သည် အဖြစ်မျိုးသို့ အရောက်မခံနိုင်၊ သည် အလုပ်မျိုး ကိုလည်း မလုပ်ချင်။ သည် အလုပ်လုပ်လျှင် တစ်နေ့တော့ သည် အဖြစ် မျိုးရောက်နိုင်သည်။ ။

စာရိတ္တအဆောက်အအုံ ပြုလဲသွားနိုင်သည်။ ။ သည် အဖြစ်မျိုးကို အေးမ ကြောက်သည်။ ။ သည် အလုပ်သည် တရားဥပဒေနှင့်လည်း မလွတ်ကင်းချင်၊ အလုပ်အကိုင်မေး၍ မှ မှောင်ခိုလုပ်နေသည် ဟု ဖြေ၍ မကောင်း၊ ဖြေ၍ မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် အေးမ ကြက်သွန်စိုက်လိုက်သည်။ ။ ပဲဖော်လိုက်သည် ။ မိုးဦးကျတွင် ပေါ်တတ်သော တောဟင်းရွက်ကလေးများကို ခူး၍ ရောင်းသည်။ ။ မန်းကျည်းသီး ပုတ်လိုက်သည်။ ။ ရက်ကန်းလိုက်ရက်သည်။ ။ သပြေပန်းချိုးရောင်းသည်။ ။ မြူအိုးကောက်သည်။ ။ အေးမ မလုပ်ဘူးသည့် အလုပ်ဆို၍ ရွာတွင် မရှိသလောက်ရှားသည်။ ။

သို့ရာတွင် လုပ်စားတော့ မိုးခေါင်သည်။ ။ တစ်ခုမှ အဆင်မပြေချင်။

ကြက်သွန်စိုက်၊ မန်းကျည်းသီးပုတ်၊ ပဲဖော်၊ ဟင်းရွက်ခူး စသည့်အလုပ်များမှာ ရာသီလိုက်လုပ်ရသည့် အလုပ်များ ဖြစ်သည်။ ။ ရသည့် ငွေကလေးက သားအမိသုံးယောက်စားမလောက်။ အမေ့ပန်းနာကို ကုဖို့ ၊ မျက်လုံးခွဲဖို့ ဆိုသည် ကိစ္စကို ထည့်၍ ပင် မစဉ်းစားနိုင်။ တိုးမ ကျောင်းထားဖို့ ဆိုသည် ကလည်း ဝေးလှသေး။

အေးမ မုံရွာတစ်လှည့်၊ ရေစကြိုတစ်လှည့်သွားကာ ‘ကူသည် -ခေါက်သည်’ ကုန်ကူး ကြည့်သည်။ ။ ဘေးဖြစ်ကုန် တစ်ခုမှ မပါ။ ဓမ္မိယလဒ္ဓ ဖြစ်သည်။ ။ မစင်ကြယ်သော အလုပ်ကို မလုပ်ချင်။ တားမြစ်ကုန်များကို အရောင်းအဝယ် မလုပ်ချင်။ ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် ရှက်သည်။ ။ လူအထင်သေးခံရမည် စိုးသည်။ ။ သို့ရာတွင် ကူသည် -ခေါက်သည် ကုန်ကူးသည်က ဘာမျှအကျိုးမရှိ။

သူ့ရင်ထဲတွင် ပဋိပက္ခဖြစ်နေသည် ။ စားဝတ်နေရေး ကျပ်တည်းခြင်းသည် သူ့အဖို့ ရောဂါတစ်ခုကြီး ဖြစ်သည်။ ။ သူ့ရောဂါကြီးကို လောလောဆယ် ပျောက်ချင်လျှင် သူ့အတွက် မှောင်ခို င်လုပ်ငန်းသာ ရှိတော့သည်။ ။ သို့ရာတွင် မှောင်ခို လုပ်ငန်းက မကောင်း။ ။ အန္တရာယ်တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည်။ ။ ယာယီသက်သာမှုကို ပေးနိုင်မည့် ဆေးဝါးကြီးဖြစ်သည်။ ။ သည် ဆေးဝါးကြီးကို သောက်လျှင် အဝင်ဆိုးသည်။ ။ နောက်ဆက်တွဲ ရောဂါတွင် ဝင်လာနိုင်သည်။ ။ အေးမသည် ဆေးခါးကြီးကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ချင်သည်။ ။ ရှောင်ခဲ့သည်။ ။

ယခုမှ သည် ဆေးခါးကြီးကို မသောက်၍ မရတော့။ သူ့ရောဂါက တဖြည်းဖြည်း တိုး လာပြီ။ အမေ့ ပန်းနာရင်ကျပ်အတွက် ဆေးကလေးမှ မဝယ်နိုင်။ ဓာတ်စာကလေးမှ မကျွေးနိုင်။ အမေ သောက်သည့် ကိုမီသာဇင်းကို ဆေးဆိုင်တွင် ဝယ်မရ။ အပြင်တွင် ဝယ်ရသည်။ ။ အမေက ကိုမီ

သာဇင်း စွဲနေပြီ။ ကိုမီးသာဇင်းမှ မသောက်ရင် တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်တော့။ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေတော့သည်။ ။ ယခု ခဏတွင် တော့အေးမ ကိုမီးသာဇင်းလည်း မဝယ်နိုင်။ မုံရွာမှာ ကိုမီးသာဇင်းက ဈေးခေါင်ခိုက်နေသည်။ ။ ကိုမီးသာဇင်း မှီဝဲကြသဖြင့် မုံရွာမှောင်ခိုဈေးတွင်း အဆမတန် ဈေးကြီးနေသည်။ ။ ကိုမီးသာဇင်းကို မတတ်နိုင်တော့။ ထနောင်းတိုင်မှ ဘုန်းကြီးဖော်ပေးသည့် မြန်မာဆေးကို တိုက်ရသည်။ ။ မြန်မာဆေးက တကယ်ကျတော့ သူ့အမေအတွက် ကိုမီးသာဇင်းလောက် ချောင်းဆိုးမသက်သာ။ ဘယဆေးအမယ်ကလည်း ဈေးကြီးသည်။ ။

ထို့ကြောင့် အေးမ စိတ်ညစ်သည်။ ။

သို့ဖြင့် အေးမ မှောင်ခိုအရောင်းအဝယ်ကို မလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်ရသည်။ ။ မတက်နိုင်။ သူ့အတွက် ဒီနည်းသာ ရှိတော့သည်။ ။ သို့ရာတွင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်။ ရွာတွင် လလသသက ထုတ်ပေးသည့် အဝတ်အစကလေး ဓာတ်ဘူးကလေး ချည်လုံချည်ကလေး ဆပ်ပြာတောင့်ကလေး နို့ဆီဘူးကလေး စသည် တို့ ကို ကောက်ပြီး မုံရွာဈေးထဲက မချစ်မေတို့ ဆိုင် သွားသွင်းသည်။ ။ မချစ်မေတို့ ဆိုင်က ငသလဲထိုးခြောက် ရေနံဆီတို့ ကို သယ်လာကာ ရွာတွင် ပြန်ရောင်းသည်။ ။ မြတ်သည့်အခါလည်း မြတ်သည်။ ။ တားမြစ်ကုန်ပါ၍ ရှာဖွေရေးနှင့် တွေ့သည့်အခါတွင် လည်း ရှုံးသည်။ ။ သို့ရာတွင် ဘာဖြစ်ဖြစ် ထမင်းတစ်လုတ်တော့ စားရသည်။ ။

သည် တစ်ခါတော့ မချစ်မေတို့ ဆီ ကုလားပဲသွင်းထားသည့် ပိုက်ဆံကလေးဖြင့် အဖော်ကောင်းလျှင် တမူးဘက်သို့ လိုက်ကြည့်မည်ဟု အေးမ စိတ်ကူးသည်။ ။

‘ညည်း တမူးလိုက်မလို့ ဆို’

မစန်းရင်က သူ့ပေါင်ကို ဖျက်ခနဲပုတ်၍ မေးသည်။ ။ မစန်းရင်က စ

ကားပြောလျှင် ခြေတို့ လက်တို့ စကားပြောတတ်သည် ။ စကားပြောလျှင် သူ့မျက်နှာက ရှေ့သို့ တိုးလာတတ်သေးသည် ။

‘အဖော်ကောင်းရင်တော့ လိုက်မလို့ စိတ်ကူးတာပဲ မစန်းရင်’

‘အရင်းအနှီးရှိရင် ကောင်းတာပေါ့အေ။ ငါတောင်လိုက်ချင်တာ ကြိုးလေးတစ်ကုံး သွားလုပ်မိလို့ ၊ အခုတစ်လောတော့ နီးမန်းနီး ဖြစ်နေတယ်၊ ကျီးကုန်းဂိတ်မှာ ငါ့လူရှိတယ်အေ’

မစန်းရင်က အေးမအနားသို့ကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးပြောသည် ။ အေးမမျက်နှာတွေ နီရဲထူပူသွားသည် ။

‘ဟိုကျရင် - ယင်းမာပင်က မလှမြင့်ရဲ့ ညီမလို့ ပြော’

‘ယင်းမာပင်က မလှမြင့်ဆိုတာက’

မစန်းရင်က အေးမကို ကြည့်၍ ရယ်သည် ။

‘အံမာလေးဟဲ့ အေးမရေ၊ ခိုးချင်တာကလည်း ပြာလို့ ၊ လက်နှေးလိုက်တာကလည်း ချာလို့ ဆိုတာ ကျနေတာပဲ။ ယင်းမာပင်က မလှမြင့်ဆိုတာ၊ အီဖေကို မစန်းရင်ပဲတော့၊ သိပလား။ ညည်းအိမ် လာပြီး သန်းခေါင်စာရင်းကောက်နေတာ မဟုတ်ဘဲ၊ အမှန်တွေ လျှောက်ပြောနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပါးစပ်ထဲတွေ့တဲ့ အကြံအဖန်နာမည်ပေါ့။ ကျီးကုန်ဂိတ်ကျရင် ယင်းမာပင်က မလှမြင့်ဆိုရင် လူတိုင်းသိတယ်’

မစန်းရင်က သူနာမည်ကြီးပုံကို ဂုဏ်ယူချင်ပုံရသည် ။ တမူးလမ်းက အတွေ့အကြုံများကို မစန်းရင်က ဖောက်သည် ချသည် ။ သူ့စကားများ ထဲတွင် စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ပါသည် ။ ရင်လေးစရာလည်း ပါသည် ။

အေးမသည် မစန်းရင်၏ စကားကို နားထောင်ရင်း ထနောင်းပင် အောက် အုတ်ခုံပေါ်က ရေအိုးစင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည် ။ အုတ်ခုံပေါ်

က ပခန်းကြီးအိုး နှစ်လုံးက အရောင်အဆင်းမရှိတော့။

သည် တုန်း၊ ယမားမြောက်ဘက်က ဟီးနီးကားကြီးတစ်စင် တက်လာသည်။ ။ ‘ဟေ့ - တို့ ကတော့ ကားကြုံ လာပြီဟေ့၊ လာဟေ့ ဒီကားနဲ့ လိုက်ရအောင် ဟေ့- အေးမ သွားမယ်ဟေ့’

မစန်းရင်က ဇရပ်ကတုံးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ မော်တော်ကားကို ဆင်းတားသည်။ ။ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးမှ ကားကြီးဖြစ်သည်။ ။

ဒရိုက်ဘာရှေ့ခန်းက လိုက်သွားကာ ဒရိုက်ဘာနှင့် ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောနေသည်။ ။ ရင်းနှီးကြပုံရသည်။ ။

သူ့အဖော်များက ကားနောက်ဘက်သို့ သွားကြသည်။ ။ ကားနောက်မီးက မြင့်သဖြင့် ကားပေါ်က ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဆွဲတင်ရသည်။ ။ ခဏကြာတော့ ဂီယာသွင်းသံနှင့်အတူ ‘ခေါင်းဝါ’ ကြီး ထွက်သွားသည်။ ။

လက်ပြနုတ်ဆက်သွားသော မစန်းရင်၏ ရုပ်ပုံသည် ဖုန်လုံးကြီး တွေထဲတွင် နစ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ။
